

Noguera i Garona

De Beret la immensa plana té la forma de bressol,
té muntanyes per barana on com mare aguaita el sol.
Té per alta capçalera la muntanya de Cabrera,
per bressar sos fills la vol
El Noguera i el Garona els fills que la neu li dona
que ja al néixer s'empaitaren com dos nins joguinejant:

Noguera per Alós, tot joguinós,
Garona per Aran, tot rondinant,
Noguera per Alós, tot joguinós,
Garona per Aran...

La Noguera Pallaresa es llevà més de matí
quan del Nord la vista ha presa, de migjorn pren lo camí.
Son germà veu que l'enganya i que li deixa sols muntanya
fent-se seu tot lo jardí.
I com vulgui que se'n torna decantant-se a l'esquerra
es debat des de la serra, de Beret fins a Tredós.

Noguera per Alós, tot joguinós,
Garona per Aran, tot rondinant,
Noguera per Alós, tot joguinós,
Garona per Aran...

De Bordeus i de Tolosa, l'un abeura un gran verger,
mentres l'altre du a Tortosa l'argent fos de Montvallier. (...)
Fa el camí saltant i alegre, fins que es troba amb el riu Ebre
que el convida a baixar amb ell.
I per sota Mequinença d'aigua ja ben poca en llença:
i per això i per salvar el Delta no volem transvasaments!!

(Lletra: Jacint Verdaguer (Canigó) / La Carrau)